

[Socialministeren.]

er til rådighed. Senest og mest indgående blev spørgsmålet debatteret under fore-spørgselsdebatten i februar 1974 som nævnt i tilslutning til de af fru Eva Gredal anmeldte spørgsmål om åndssvageforsorgens planlægning og bevillingsrammer.

Som det fremgik af min redegørelse ved denne lejlighed, er der i de 15 år, 1959-loven har eksisteret, sket en meget betydelig vækst og udvikling i åndssvageforsorgen, men vi er dog ikke ved vejs ende endnu. Tempoet for den videre udvikling vil jo først og fremmest afhænge af de bevillinger, der kan stilles til rådighed i de kommende år. Udviklingen bestemmes dog også af den måde, de givne ressourcer kan udnyttes på, og jeg ser frem til, at der på lidt længere sigt vil kunne banes vej for en bedre ressourceanvendelse gennem det arbejde, som nu er påbegyndt i det såkaldte ressourceudvalg, der blev nedsat for nogle måneder siden, og hvori sidder repræsentanter for bl. a. personalet inden for åndssvageforsorgen.

Jeg vil gerne her i dag fremhæve, at investeringerne inden for åndssvageforsorgen i de seneste år i særlig grad er kommet dag-institutionsområdet til gode, ikke mindst på grundlag af den ekstrabevilling, der blev tilvejebragt under min forgænger som socialminister, fru Eva Gredal. Jeg tænker her på den såkaldte 45 mill. kr.s bevilling.

Den igangværende udbygning inden for især skoler og værksteder vil fortsætte i de kommende år, og jeg kan således oplyse, at der i finansåret 1975-76 forudsættes etableret ca. 300 nye skolepladser, heraf et mindre antal erstatningspladser. I budgetoverslagsårene er der ligeledes inden for budgette-rammerne regnet med etablering af yderligere skolepladser og værkstedspladser; også inden for forsorgens øvrige områder vil der stadig ske en udbygning, der tilsigter nye og bedre forsorgsmuligheder.

Jeg må slutte med at understrege, at vi er kommet langt med udbygningen af åndssvageforsorgen siden 1959-loven, og at den løbende udvikling vil blive fortsat i de kommende år inden for de bevillinger, folkettinget beslutter at stille til rådighed for det videre arbejde med opfyldelsen af 1959-lovens forudsætninger.

Med hensyn til det, jeg sagde allerførst, vil jeg i besvarelsen af næste spørgsmål

vende tilbage til spørgsmålet om de resterende penge af 45 mill. kr.s bevillingen; det er tanken, at en del skal bruges i Ålborg-området, så der kan blive oprettet en træningsskole dér.

Henning Philipsen (SF):

Ministeren sluttede sit indlæg, tror jeg nok, således, at man er kommet langt — men man er altså tilsyneladende ikke kommet langt nok.

Ministeren sagde yderligere, at det var et spørgsmål om de økonomiske muligheder, og så må jeg måske have lov til at tilføje, at omtrent på samme tidspunkt, hvor man forkastede det omtalte dagsordensforslag, blev der i folketinget vedtaget en lov, hvorefter man ydede arbejdsgiverne 1,9 mia kr. i tilskud. Det er efter min opfattelse et spørgsmål om holdningen til og prioriteringen af de opgaver, som regeringen er i besiddelse af eller ikke har, der er afgørende for, om vi kommer videre vedrørende denne sag.

Jeg vil naturligvis takke ministeren for det positive tilsagn vedrørende Ålborg, men det gør det jo ikke med Ålborg alene, det er da dejligt at kunne tage hjem, hvor jeg er valgt, og sige, at det har ministeren i hvert fald givet tilsagn om, men det er jo ikke kun Ålborg, det drejer sig om. Dette er en situation, som foreldre over hele landet er i, og jeg vil derfor, når det drejer sig om landsmålet, ganske enkelt sige, at jeg har ikke så forfærdelig meget at kunne takke ministeren for i hans svar ud over det, som vedrører Ålborg.

Inge Krogh (KrF):

Jeg vil gerne spørge, om socialministeren vil drage omsorg for, når midlerne er bragt til veje til projekter inden for åndssvageforsorgen — og jeg tænker her ikke bare på projekter til daginstitutioner, men selvfølgelig også på institutioner, hvor man bor — at de da må blive bragt til udførelse, at det, der er bevilget, virkelig bliver udnyttet. Alt for ofte går der alt for lang tid, inden projektet kommer i gang, undertiden kommer det slet ikke i gang, men bliver erstattet af et andet. Det giver hver gang en masse skuffelser specielt for de pårørende, som har ventet, at en institution skulle rejse sig, og der går meget lang tid, fra man begynder, til man slutter. Af og til forsvinder et projekt et